

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **A. M.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2023, č. j. OAM-1263/ZA-ZA11-ZA03-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 15. 9. 2023 tak, že žádost se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

2. Žalobce poukázal na důvody své žádosti, kdy otec sdělil, že žalobce není jeho synem, otec mu vyhrožuje zabitím, což žalobce nebere na lehkou váhu a domnívá se, že by otec mohl své výhrůžky naplnit. Uvedl, že tento původně soukromoprávní spor přerostl ve spor se státem, neboť se marně domáhal ochrany u policie ve svém domovském státě, žalobci bylo asi dvacetkrát vyhrožováno usmrcením, policie však otce pouze drobně pokutovala, což jej od dalšího jednání neodradilo a žalobce se domnívá, že již vyčerpal možnosti vnitrostátní ochrany. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se správní orgán nezabýval výpovědi žalobce, nijak nereagoval na prezentovanou argumentaci a nevypořádal ji z pohledu všech variant mezinárodní ochrany, namísto toho se uchýlil k obecnému hodnocení politické stability a domovského státu. Poskytl pouze zcela univerzální odůvodnění a nereflektoval individuální okolnosti dané věci. V odůvodnění je přitom nutné uvést skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, je nutné reagovat na připomínky a návrhy účastníků řízení a na jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí. Žalovaný ani nehodnotil možnost udělení humanitárního azylu.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu, vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Konstatoval, že Moldavsko je ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb. bezpečnou zemí původu.
5. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, a konstatoval, že hlavní povinnost k prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí je na žadatelích, žalobce však těmito požadavkům jednoznačně nedostál.
6. Žalobce se s žádostí o pomoc obrátil na policii, která otci uložila pokutu, z čehož je patrné, že v domovské zemi je možné problém efektivně řešit. To je zřejmé i z výpovědi žalobce, který uvedl, že problém s otcem řešil na policii dvakrát. Upozornil, že moldavský policejní orgán opětovně zahájil šetření v rámci uvedeného konfliktu, žalobce však nečekal na výsledek a odjel do České republiky. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že v Moldavsku dostatečně funguje systém vnitřní bezpečnosti, to vyplývá i z Informace OAMP ze dne 2. 3. 2023. Žalobce, který nikdy neměl problémy se státními orgány své země, se může obrátit na kompetentní orgány ochrany země svého původu a využít dostupné vnitrostátní prostředky. V případě podezření na zneužití pravomoci státních úřadů může využít institutu ombudsmana a řadu nevládních organizací. Pokud by naopak orgány země původu nebyly schopné nebo ochotné žalobci odpovídající pomoc poskytnout, bylo by možné tuto skutečnost považovat za azylově relevantní. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004: *„Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu“*. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že pouhá nedůvěra stěžovatelů ve státní instituce v zemi původu důvod pro udělení mezinárodní ochrany nezakládá (viz rozsudek NSS ze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, nebo usnesení NSS ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 Azs 193/2020 – 42).

7. Podle žalovaného lze žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany považovat za čistě účelovou, motivovanou pouze legalizací dalšího pobytu v České republice, kde žalobce předtím pracoval nelegálně. Legalizace pobytu na území České republiky nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany, k tomu viz rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“* Konstatoval, že žalobce porušoval právní normy České republiky a o mezinárodní ochranu dlouho nejevil zájem. Uzavřel, že žadatel neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko považovat na bezpečnou zemi původu.
8. Žalovaný považoval napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci, odkázal na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na vydané rozhodnutí.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 15. 9. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v rámci poskytnutí údajů uvedl, že je moldavské státní příslušnosti, nemá žádná víza, ani povolení k pobytu, důvodem pro podání žádosti je jeho dlouhotrvající konflikt s otcem, který tvrdí, že žalobce není jeho syn a žalobci vyhrožuje, žalobce se chce vyhnout konfliktu. V rámci pohovoru dne 20. 9. 2023 žalobce uvedl, že v minulosti byl již v ČR několikrát, hledal zde práci, o azylu nevěděl, jinak by požádal dřív, aby mohl legálně pobývat v ČR, nyní v ČR pracoval nelegálně. Žalobce má konflikt s otcem, který mu opakovaně vyhrožoval zabitím, protože si myslí, že žalobce není jeho syn, věc již řešila i moldavská policie a udělila otci žalobce pokutu, problémy ale pokračovaly, moldavská policie prý žalobci slíbila, že bude problém řešit, žalobce však neví, jak to dopadlo, neboť odjel do České republiky, myslí si, že policie pracuje špatně a je uplácena. Jiné problémy žalobce v Moldavsku neměl, v případě návratu by mu hrozily pouze problémy s otcem.
11. Součástí spisu je Informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí Odboru azylové a migrační politiky (OAMP) Ministerstva vnitra ČR – Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 3. 10. 2023 a Informace OAMP Moldavsko Základní přehled o zemi ze dne 2. 3. 2023.
12. V napadeném rozhodnutí ze dne 10. 11. 2023 žalovaný shledal, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je jeho spor s otcem, který mu vyhrožuje, a legalizace pobytu na území ČR, vyšel z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždilo ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Moldavsku. Konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem Moldavské republiky, která je podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

znění pozdějších předpisů, považována Českou republikou za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Konstatoval, že v Moldavské republice obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům, dále také nedochází k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občasně nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v §12 nebo v §14a zákona o azylu. Moldavská republika rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv, stejné informace vyplývají i z Informace OAMP ze dne 3. 10. 2023. K obávám žalobce z výhrůžek zabitím ze strany jeho otce žalovaný uvedl, že mu nehrozí bezprostřední nebezpečí z důvodu těchto výhrůžek, neboť žalobce sám sdělil, že se svým otcem nežije již pět let, navíc výhrůžky začaly před třemi lety, mnohokrát se opakovaly, žalobce však neuváděl, že by se útoky stupňovaly nebo že by jej otec napadl. Poukázal na to, že žalobce se v minulosti na policii obrátil, otcí žalobce byla moldavskou policií uložena pokuta, z čehož plyne, že je možné v domovské zemi žalobce problém s otcem efektivně řešit. Žalobce neuvedl žádnou skutečnost, podle které by bylo možné dospět k závěru, že by mu příslušná pomoc byla odmítnuta, nebo že by byla nedostupná; to je zřejmé i z jeho výpovědi, dle které problém s otcem řešil na policii dvakrát. Žalovaný upozornil, že policie v Moldavsku opětovně zahájila šetření v dané věci, avšak žalobce nečekal na výsledek dalšího policejního vyšetřování a odcestoval do ČR. Z výpovědi žalobce i z Informace OAMP ze dne 2. 3. 2023 je zřejmé, že v Moldavsku dostatečně funguje systém orgánů vnitřní bezpečnosti. Shledal, že pokud by žalobci po jeho návratu do vlasti bylo opět vyhrožováno nebylo by byl fyzicky napaden, má žalobce možnost opětovně využít vnitřní ochranu své země a těmto problémům efektivně čelit, žalobce rovněž nevyloučil možnost přestěhovat se na jiné místo v rámci Moldavska. Dovodil, že uvedený konflikt s otcem tak není důvodem, který by žalobce omezoval v návratu do vlasti. Žalovaný dále uvedl, že žalobce nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale po uplynutí jednoho roku, z tohoto důvodu se žádost jevila správnímu orgánu jako účelová, což vyplynulo i z pohovoru. Na základě shora uvedených informací o zemi původu a výpovědi žalobce shledal, že v případě žalobce lze Moldavskou republiku považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu, přičemž žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko za takovou zemi považovat. Poukázal na znění § 16 odst. 4 zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Žalobu neshledal důvodnou.
14. Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

15. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu: *Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
16. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu: *Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*
17. Již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS Nejvyšší správní soud vyslovil: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodností žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
18. Následná konstantní judikatura NSS týkající se institutu zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu žadatele pocházejícího z bezpečné země původu pro zjevnou nedůvodnost vychází z principů vyjádřených v usnesení NSS ze dne 8. 10. 2020, č.j. 10 Azs 232/2020-32: *„pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (...). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“* K tomu též viz usnesení NSS ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020 - 29, usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 - 32, usnesení ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, usnesení ze dne 24. 11. 2020, č. j. 4 Azs 229/2020 - 32, či usnesení ze dne 4. 12. 2020, 3 Azs 129/2020 - 68. Dle usnesení NSS ze dne 11. 11. 2020, č. j. 6 Azs 240/2020 - 34 pak pro tento druh řízení platí, že: *„podle § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že nedochází ze strany žalovaného k hodnocení, zda žadatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b téhož zákona.“*
19. Z citovaného ustanovení § 16 odst. 2 vyplývá, že pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné musí být splněny následující podmínky: 1) žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje
- Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

za bezpečnou zemi původu a 2) žadatel o udělení mezinárodní ochrany neprokáže, že v jeho případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně, to znamená, že v případě nesplnění jedné z nich, nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikovat.

20. Soud se tedy nejdříve zabýval tím, zda v daném případě byly obě shora uvedené podmínky pro postup dle § 16 odst. 2 zákona o azylu naplněny.
21. Podle § 2 bodu 15 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění účinném od 1. 10. 2023, považuje Česká republika Moldavsko za bezpečnou zemi původu. K tomu např. rozhodnutí NSS ze dne 24. 2. 2022, č. j. 5 Azs 138/2021-16, kterým bylo potvrzeno, že Moldavsko lze považovat za bezpečnou zemi původu. V řízení nebylo pochyb o tom, že žalobce je státním příslušníkem Moldavska, které je Českou republikou považována za bezpečnou zemi původu.
22. V řízení bylo dále zjištěno, že žalobce žádným způsobem neprokázal, že by Moldavsko nebylo možné ve vztahu k jeho osobě považovat za bezpečnou zemi původu. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal z důvodu výhrůžek svého otce a špatné práce tamní policie. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí pečlivě a podrobně rekapituloval všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a tyto následně vyhodnotil podle relevantních ustanovení zákona o azylu. Nelze souhlasit s tím, že by žalovaný některá tvrzení žalobce opomenul, žalobce pak ani nekonkretizoval, ke kterým tvrzeným skutečnostem žalovaný dle jeho názoru nepřihlédl.
23. Soud konstatuje, že v případě bezpečných zemí původu platí presumpce dostupnosti vnitřní ochrany, neboť možnost využití vnitrostátních prostředků ochrany je jednou z podmínek nezbytnou pro zařazení státu na seznam bezpečných zemí původu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 195/2006 - 149). V posuzovaném případě z ničeho nevyplývá, že by moldavské státní orgány nebyly schopny či ochotny žalobce před vznikem újmy ze strany otce ochránit, pouhá nedůvěra žalobce v možnost vnitrostátní ochrany tvrzená bez přesvědčivých důvodů zcela evidentně nemohla postačovat k závěru, že v jeho případě Moldavsko není bezpečnou zemí původu. Jak žalobce sám uvedl, policie v reakci na jeho oznámení vůči otci uplatnila sankce, a sice pokutu, následně se žalobce obrátil na policii znovu, která věc začala znovu šetřit, nicméně žalobce nevyčkal dalších kroků a odcestoval do České republiky. Z toho je patrné, že policie na základě podnětu žalobce konala, a to opakovaně, nelze tedy shledat, že vnitrostátní ochrana selhala.
24. Za těchto okolností byly podklady shromážděné žalovaným zcela dostačující, žalovaný na jejich základě zjistil, že Moldavsko je parlamentní demokracií, kde existuje svobodná soutěž politických sil a platí demokratické principy, jsou zde dostupné prostředky vnitrostátní ochrany, a vnitřní bezpečnosti, které v případě žalobce byly činné.
25. S ohledem na shora uvedené lze shrnout, že v daném případě byly naplněny podmínky pro postup dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, tedy pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, žalobce v posuzovaném případě neuvedl žádné důvody, kterými by Moldavsko jako bezpečnou zemi původu ve vztahu k jeho osobě zpochybnil a které by mohly vést žalovaného k meritornímu posouzení jeho žádosti z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Žalovaný si dle názoru soudu pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

které řádně zhodnotil a vyvodil z nich správný právní závěr. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise. Napadené rozhodnutí je dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.

26. Žalobce namítal, že nebyla zkoumána možnost humanitárního azylu. Podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu: *Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.* Žalovaný tedy v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 věty první neměl povinnost zabývat se možnostmi udělení humanitárního azylu.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
28. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. června 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.